

CATEQUESI DEL SANT PARE
PREPARADA PER A L'AUDIÈNCIA GENERAL

del dimecres 5 de març de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. I. La infància de Jesús.

8. «Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres?» (Lc 2,30).

Jesús és trobat al Temple

Benvolguts germans i germanes, bon dia,

En aquesta darrera catequesi dedicada a la infància de Jesús, ens inspirem en l'escena en la qual, als dotze anys, ell es va quedar al Temple sense dir-ho als seus pares, que el van buscar amoïnats i el van trobar després de tres dies. Aquest relat ens presenta un diàleg molt interessant entre Maria i Jesús que ens ajuda a reflexionar sobre el camí de la mare de Jesús, un camí que certament no va ser fàcil. De fet, Maria ha recorregut un itinerari espiritual al llarg del qual va avançar en la comprensió del misteri del seu Fill.

Pensem en les diferents etapes d'aquest camí. Al començament del seu embaràs, Maria visita Isabel i es queda amb ella durant tres mesos, fins al naixement del petit Joan. Després, quan ja es troba en el novè mes, per raó del cens, va amb Josep a Betlem, on dona a llum Jesús. Després de quaranta dies van a Jerusalem per a presentar el nen; i després cada any hi tornen en pelegrinatge al Temple. Però quan Jesús era encara petit, es refugia a Egipte durant molt de temps per a protegir-lo d'Herodes, i només després de la mort del rei s'estableixen novament a Natzaret. Quan Jesús, ja adult, comença el seu ministeri, Maria hi és present i és protagonista de les noces de Canà; després el segueix "a distància", fins al darrer viatge a Jerusalem, fins a la passió i la mort. Després de la Resurrecció, Maria roman a Jerusalem, com a Mare dels deixebles, sostenint la seva fe en espera de l'efusió de l'Esperit Sant.

En tot aquest camí, la Verge és pelegrina d'esperança, en el sentit profund que es converteix en la "filla del seu Fill", la seva primera deixeblla. Maria va portar al món Jesús, esperança de la humanitat: el va alimentar, el va fer créixer, el va seguir deixant-se plasmar, la primera, per la Paraula de Déu. En aquesta, com va dir Benet XVI: «[Maria] està veritablement a casa seva, en surt i hi entra amb naturalitat. Ella parla i pensa amb la Paraula de Déu [...]. Així es revela, a més, que els seus pensaments estan en sintonia amb els pensaments de Déu, que la seva voluntat és un estimar juntament amb Déu. Pel fet d'estar íntimament impregnada per la Paraula de Déu, pot convertir-se en mare de la Paraula encarnada (enc. *Deus caritas est*, 41). Aquesta singular comunió amb la Paraula de Déu no li estalvia, però, l'esforç d'un "aprenentatge" exigent.

L'experiència de la pèrdua de Jesús, que tenia dotze anys, durant el pelegrinatge anual a Jerusalem, espanta Maria fins al punt que es converteix en portaveu de Josep a l'hora de reprendre el seu fill: «Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia» (Lc 2,48). Maria i Josep van sentir el dolor dels pares que perden un fill: creien que Jesús era a la caravana amb els familiars, però quan es van adonar que no l'havien vist en tot un dia, comencen la cerca que els portarà a tornar enrere. En retornar al Temple, descobreixen que Aquell que fins feia poc era per a ells un nen que necessitava ser protegit, havia crescut de repent i era capaç ja d'involucrar-se en discussions sobre les Escripures sostenint la comparació amb els mestres de la Llei.

Davant el retret de la seva mare, Jesús respon amb una senzillesa desarmant: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?» (Lc 2,49). Maria i Josep no ho entenen: el misteri del Déu fet infant supera la seva intel·ligència. Els pares volen protegir aquell fill preciosíssim sota les ales del seu amor; Jesús, en canvi, vol viure la seva vocació de Fill del Pare que està al seu servei i viu immers en la seva Paraula.

Els relats de la infància de Lluç es tanquen, així, amb les darreres paraules de Maria, que recorden la paternitat de Josep devers Jesús, i amb les primeres paraules de Jesús, que reconeixen que aquesta paternitat té l'origen en la del seu Pare celestial, de qui reconeix la primàcia indiscutible.

Estimats germans i germanes, com Maria i Josep, plens d'esperança, posem-nos també nosaltres en camí rere les petjades del Senyor, que no es deixa tancar en els nostres esquemes i es deixa trobar no tant en un lloc, sinó en la resposta d'amor a la tendra paternitat divina, resposta d'amor que és la vida filial.